

Но гъста мъгла на неизвестната ни бждност
 Продира са съ усмивката на тайната наджда.
 Въ мрака на глухи пещери п на усойни дсбры
 И слънцето понъкога златия лучь си хвърля.

Сичкийтъ на старостъ та животъ не е болезнеть
 Но, види са, природата й на болести наклонна ;
 И много мъчно са цържтъ душевнытъ ни рани ;
 За минжлы нашъ животъ п свидно ни й п тжжно,
 Че пстроцвѣтната зора не ни е вечь засмтна
 Каквато я тѣ бывала въ цвѣтистата ни младостъ.

Ако надъ насъ са разрази свпрѣпо страшна буря
 Навредѣ страната е за насъ негостелюбна нуст а ;
 И равнодушно гледамы игрытъ на конто
 Безгрижно са предавахмы въ дѣтиската си пора ;
 Доро и духъ коравъ и бодъръ чакъ до старостъ
 Подъ натиска на съдбата поклаща са и пада.

Но една умна п услужлива предумо трителность пѣ Юна тѣзи
 пѣсенъ, ако п меланхолческа, защото когато сме обладавани отъ
 болька, пакоя друга музика не с толкови неумѣтна отъ колкото
 веселата ; най сгодныйтъ цѣрь противъ тжгата трѣба да са почер-
 пва пакъ отъ самата тжга, п трѣба да смаляваме суровината й ако
 не можемъ инакъ да я отмахнемъ ; съ този начинъ я събличамы
 отъ дѣйствителната лютость на цвѣта й като я уталожвамы чрезъ
 призмата на фантазията. Какъто пѣкога медицината исцѣрява вжтре-
 шна пѣкоя болестъ чрезъ раздраженія на кожата, конто чрезъ мал-
 кы раничкы изсмукватъ отровата на скртыгъ раны, тѣй п умѣю-
 щийтъ да цѣри най труднытъ нравствени болести на душата, търси
 средство за да извади кротко навтъ болката която топи душа-
 та на страдающа. Тѣй направи п Юна за Аппида ; п той увличанъ
 отъ армоніята на сребрнстыя й гласъ, който му напомняше мнжло-
 то, п укротяваше тжгата на настоящето, забравяше лютытъ болькы
 конто мжчахъ душата му. Тѣй премниж той пѣколко часове, като
 приканваше Юна да пѣ или да говори, п като станж да си отп-
 де, духътъ му бѣше обладанъ отъ тишина п отъ спокойствіе.

— Юно, рече й той като я олуви за ржка, ако пѣкога чувешъ
 вмето ми да са укорява, охува, ще ли повѣрвашъ на обвиненіето ?

— Не, брате мой, не!